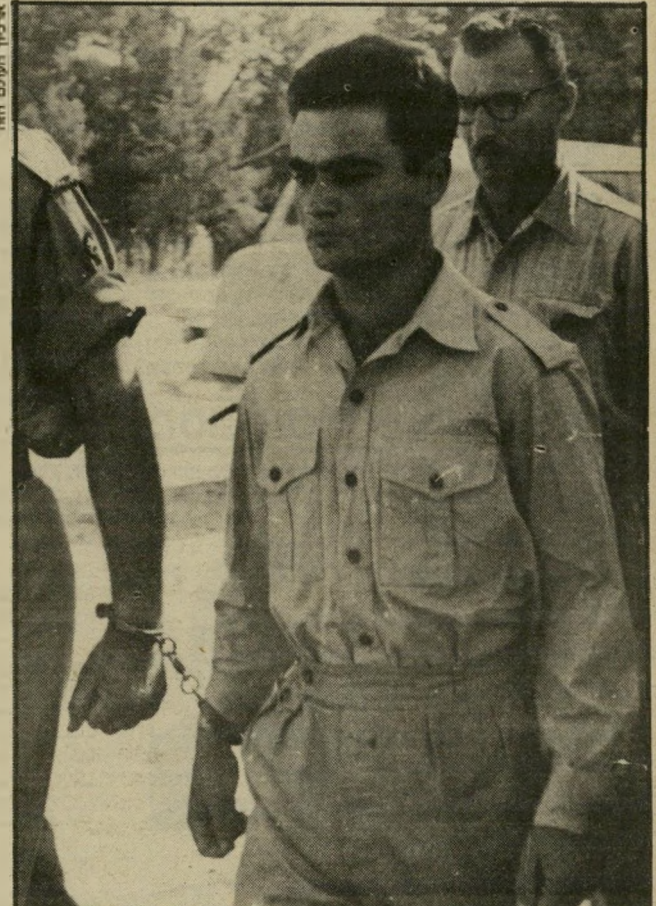

המועמד משה דוויק, כפי שהוא נראה עכשיו. לפני 31 שנים זרק רימוניד לתוך הכנסת, וגרם להתקנת קיר-הזכוכית בין יציע-האורחים ואולם-המליאה. עכשיו הוא עומד בראש אחת מ-28 הרשימות שהוגשו לוועדת-הבחירות לקראת הבחירות לכנסת ה-12.

כבול לשוטר משה דוויק צועד לעבר בית-מישפט-השלום בירושלים, להוצאת פקודת-המאסר נגדו. נר כוז צלמי הטלוויזיה הזרה שצלמוהו (לא היתה עדיין טלוויזיה יש-ראלית), צעד אז משה דוויק בקומה זקופה עד לאולם בית-המישפט.

הוא הרעיש את הכנסת, כשזעמו כעשיו הוא

מועמד מצאה!

נקלטו כהלכה, בעיקר מפני שהיו דתיים. משם, כשרשרת ארוכה של כישלונות-קליטה, נשלחו לכפר-הרר אה, לקיבוץ דורות ולקיבוץ גלילים. שנה אחרי שהגיע לארץ, שבע טיל-טולים וגעגועים, בודד יותר מאשר אי פעם, היה דוויק מעורב בקטטה בגליל-ים. אחד מכני חבורתו, עובדיה כהן, בעט בכטנו.

דוויק התעלה, נלקח לבית-החולים בלינסון ונותת. שלוש שעות נמשך הניתוח, שבמהלכו אוהו מעיו, שנקרעו מעוצמת הבעיטה. הובעט, עובדיה כהן, נהרג בעת שרותו הצבאי, ארכע שנים אחר-כך. אחרי שבועיים, כשחזר דוויק לקי-בוץ, נדמה היה כי זהו אדם אחר. הוא הידבה להתלונן על קיפוח, טען שכולם מתעללים בו, לא רצה לעבוד ולוא גם כעבודות הקלות ביותר. הוא האשים את מדריכי עליית-הנוער, שהיו אחראים לו בקיבוץ, בכל מה שקרה לו, תיעב אותם, את חבריו ואת הרופא שניתח אותו וגרם לייסוריו הגופניים. הקיפוח הערתי, שהיה אכן אמיתי ולא פרידימיון של צעיר מווה, לבש בנפשו של דוויק מימדי-ענק, זכיר-אב ועלבון צורב. לכאורה חי חיים רגילים. הוא הת-

על החלון. רהיטים ישנים מגובכים ללא סדר, בגדים פזורים בכל פינה, ריח טחוב עומד בדירה הקטנה. עירי הוא דוויק. מעולם לא נשא אשה, לא הוליד ילדים. הברידות הוו, יותר משהיא מצב קיומי, היא כל חייו וסיבת כל מעשיו של משה הכהן דוויק. היטיב לתאר ואת השופט שאול לבנברג: "דוויק עלה ארצה ללא הוריו, בגיל צעיר. הוא התקשה באופן נפשי

תוך דרכו אפשר להבין כי במשך כל חייו היה פוליטיקאי, המשפיע על מהלך ההיסטוריה בהינף-יד, כמעט שה של מהיבכך. תמיד רציתי לשנות את ההיסטוריה, להשפיע על מה שקורה במדינה, הוא אומר וקולו רציני, חדור-חשיבות. "עשרות פעמים נפגשתי עם ישראל גלילי, עם יגאל אלון וגם עם כנגוריון דיברתי". שוב ושוב הוא מוזכר את כנגוריון, כאילו היה חבר-נעורים ותיק, כאילו קפא הזמן וכך גוריון עדיין גר בשדה-הבוקר, והוא, משה דוויק, מחזר אחריו בעקשנות. אלא שלמרות דבריו, הרי פגישותיו המציאותיות עם הפוליטיקה היו רק שלוש. שתיים מהן מגוחכות, מעלות חיוך, ואילו הראשונה — כמעט טראגית.

בסוף אוקטובר 1957 השליך משה דוויק רימוניד אל אולם מליאת הכנסת. הוא נשפט, הורשע, נכלא ונעלם מעין הציבור.

כמו פוליו

פתאום, לפני ארבע שנים, הגיה שוב, מבקש לעמוד בראש רשימה שתתמודד בבחירות לכנסת. את 1500 החתימות המבוקשות אסף, אלא שלא היה בידו סכום-הכסף הדרוש להפקדה כידי ועדת-הבחירות. קחו את כל מה שמגיע לי מהמדינה, קחו ממני את כספי הביטוח הלאומי וסיבטחים, אל תתנו לי אף לא אגורה אחת", התחנן לפני חברי-ההורד עדה. הם סירבו. השנה שוב הגיע למישכן-הכנסת ביום ההרשמה האחרון, פינסק-החתימות חפון בתוך סל-פילסטיק. במשך שבועות ארוכים הסתובב בכל הארץ, ניקס מעובר-אורח מיקריים שיחתמו בפניקס למענו, למען רשימתו. דמות פאתטית, מעוררת רחמים. גם 12,500 שקלים הביא, כדרוש על-פי התקנות. לשם כך שבר את כל חסכוניו.

בעת משה דוויק הוא אחד ממאות המועמדים לכנסת. רשימתו, "תרשיש", שאותיותיה המבוקשות הן שיש, היא אחת מ-28 הרשימות המבקשות להתחרות, באופן רישמי, במירוץ אל הכנסת.

"אנחנו חצי עם", אומר דוויק. כמו שגוף האדם לא יכול לפעול אחרי שמחציתו שותקה בפוליו, גם העם לא יכול להתקיים כשחצי ממנו, הספרדים, לא משתתפים בהנהגתו.

"מי שמשתתפים בהנהגה לא מבינים את העם, מוניחים אותנו, ולכן כולם קוראים לנו נמושות ואבקי-אדם". שפתו נמלצת, והוא מרצה בהתרגשות את עיקרי תורתו: "הקמת אוניברסיטה וטכניון של בני-הספרדים, כדי שיהיו משכילים, מוכנים לקרב במימסד האי-שכנוי".

את מעורבותו בהטלת הרימון הוא מכחיש. "עלילת-דם", הוא אומר. בכיתו שבפאתי נתניה, יום אחרי שהגיש את מועמדותו לכנסת, כשעת-ערב מוקרמת, אוכל דוויק בצלצלים וחלה לבנה. על השולחן פרושים ער-נונים, תחליף למפה. לטאה מטיילת

דם בכנסת

שער "העולם הזה" הנושא את התאריך 6 באוקטובר 1957, מראה את משה דוויק בדרך להוצאת פקודת-מעצר, כשמאחוריו שוטר. העולם הזה הקדיש לתקרית שמונה עמודים ובהם פירוט צעדי דוויק לפני הפיגוע.

גייס לצבא, הקביל את פני הוריו שעלו לארץ, וכשהשתחרר מהצבא למד בני-און ועבר במלאכות-בניין שונות.

במהרה התברר כי משה דוויק הוא חריג. את עבודות-הבניין נטש למען עבודות רוחניות יותר, כך אמר. הוא למד קצרות, עבד כפקיד במישרד-החקלאות, ניסה להתיישב במושב בן-עמי ולמד הוראה. במשך כמה שנים היה מורה. הוא פוטר מעבודתו בגלל קיצוצים בתקציב.

אחרי-כך עבד כגובה וכמתרים עבור בית-היתומים דיסקין בירושלים. מש-כורתו היתה גבוהה. דוויק, שגילה את המודות העושר, לא הסתפק במשכורת.

לעמוד על רגליו ולתמוך בעצמו, והוא מחפש מישענת חסרה זו."

בעיטה בבטן

משה דוויק נולד בחלב שבסוריה, אחד מתוך שיבעת ילדיו של רבי-כל-בדים נורד. חודשים מעטים אחרי תגיגת ברהמיצווה עלה לארץ, לבדו. שליח-העלייה אמרו לאב כי בנו ילמד גמרא בישיבה בירושלים. תחת זאת נשלחה חבורת "הנערים הסורים", כפי שנקראו אז, לגיבעת-ברנר. הם לא